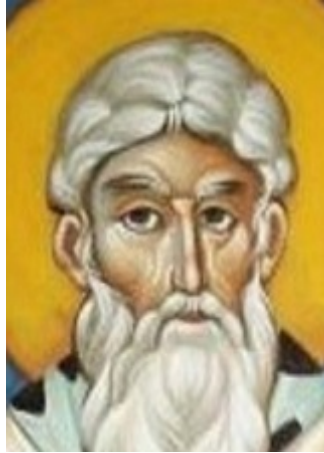
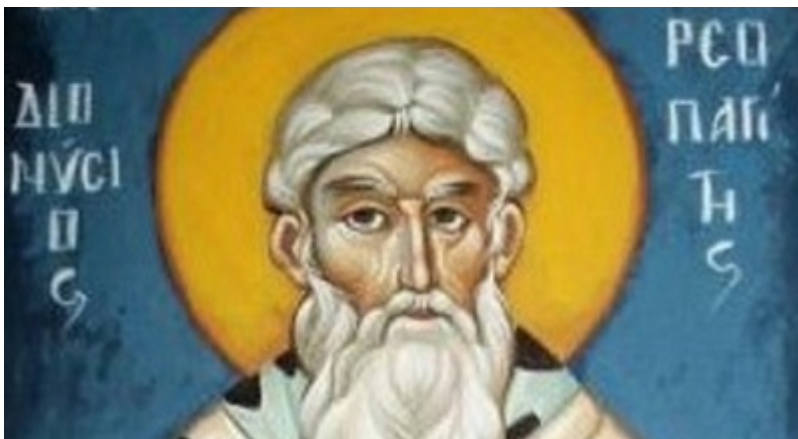

Βίος & Μαρτύριο αγ. Διονυσίου Αρεοπαγίτου, πολιούχου Αθηνών

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο άγιος ιερομάρτυρας Διονύσιος ήταν μέλος της «εξ Αρείου Πάγου Βουλής» και υπερείχε όλων κατά τον πλούτο, τη δόξα, τη σύνεση και τη σοφία. Ασπάστηκε την πίστη του Χριστού, όταν άκουσε το κήρυγμα του αποστόλου Παύλου στο βράχο του Αρείου Πάγου, και έλαβε το άγιο Βάπτισμα. Χειροτονήθηκε επίσκοπος Αθηνών, διαδεχθείς στον επισκοπικό θρόνο τον άγιο και σοφό Ιερόθεο. Από τον άγιο δε και σοφό αυτό προκάτοχό του ο άγιος Διονύσιος διδάχτηκε θεία και απόρρητα μυστήρια της πίστεώς μας. Έτσι ο Άγιος άφησε συγγράμματα σπουδαιότατα, παράδοξα και θαυμαστά. Εδώ θα μνημονευτούν εν συνεχεία, ως μικρό παράδειγμα, κάποια στοιχεία μόνο από ένα σύγγραμμά του.

Γράφει λοιπόν ο άγιος Διονύσιος σ' ένα σύγγραμμά του, μεταξύ των άλλων, και τα εξής: «Όταν κάποτε πήγα στην Κρήτη, με φιλοξένησε ο ιερέας Κάρπος, ο οποίος ήταν πολύ ενάρετος, είχε καθαρότατη διάνοια και, έτσι, με τη χάρη του Θεού,

ήταν καταλληλότετος σε θεοπτίες. Ο ιερέας δε αυτός δεν άρχιζε ποτέ τη θεία Λειτουργία αν προηγουμένως, δηλαδή κατά την ώρα που έκανε την προε-τοιμασία και διάβαζε τις σχετικές ευχές, δεν εμφανιζόταν σ' αυτόν κάποια ιερή και ευμενής οπτασία. Μου έλεγε λοιπόν ο ιερέας αυτός ότι κάποτε τον είχε πικράνει κάποιος άπιστος, επειδή απέσπασε από την Εκκλησία έναν χρι-στιανό και τον παρέσυρε στην αθεία.

Και ενώ είχε την πικρία αυτή, δεν προσευχήθηκε, καθώς έπρεπε να πράξει, για τους δύο αυτούς ανθρώπους και να ζητήσει τη βοήθεια του Θεού, ώστε να μπορέσει τον μεν παρασυρθέντα στην απιστία να τον επαναφέρει στους κόλπους της Εκκλησίας, τον δε άπιστο να τον προσελκύσει στην πίστη του Χριστού· ούτε πήρε την απόφαση να τους νουθετεί αδιαλείπτως και διά βίου, ώστε να τους οδηγήσει στη θεία γνώση. Αλλά, μου έλεγε, τέτοιο πράγμα δεν το είχε ξαναπάθει, δηλαδή το ότι έπεσε και κοιμήθηκε αγανακτισμένος και με την πικρία στην ψυχή του. Και εγώ βέβαια δεν γνωρίζω πως ενστάλαξε στην ψυχή του τέτοια δυσμένεια και πικρία.

»Συνεχίζοντας λοιπόν ο Κάρπος, μου είπε ότι κοιμή-θηκε αμέσως μόλις νύχτωσε. Περί το μεσονύκτιο ξύπνησε, για να ψάλει την ώρα εκείνη, όπως συνήθιζε, τους θείους ύμνους. Όμως κατά την ώρα αυτή της προσευχής του στενοχωρούνταν, χωρίς να πρέπει, και δυσανασχετούσε συλλογιζόμενος ότι δεν ήταν δίκαιο να ζουν άνθρωποι άθεοι, που διαστρέφουν τις άγιες και ορθές οδούς του Κυρίου. Σκεπτόμενος δε αυτά, παρακαλούσε το Θεό να ρίξει έναν κεραυνό και να κατακαύσει διαμιάς και τους δυό τους χω-ρίς οίκτο.

»Και ενώ αυτά συλλογιζόταν, του φάνηκε ξαφνικά πως σείστηκε ολόκληρη η οικία στην οποία βρισκόταν. Εν συνεχεία δε η οικία εκείνη διαιρέθηκε σε δύο μέρη, από την οροφή μέχρι και τα θεμέλια, ενώ μία πολύφωτη φλόγα πυρός που ξεκινούσε από τον ουρανό, έφτανε μπροστά στην οικία. (Και βέβαια ο τόπος εκείνος έδινε την εντύπω-ση πως ήταν υπαίθριος). Ο ουρανός φαινόταν ανοικτός και πάνω του καθόταν ο Ιησούς Χριστός. Γύρω δε από τον Ιησού παρίσταντο αναρίθμητοι άγγελοι με ανθρώπινη μορφή. Αυτά λοιπόν έβλεπε κοιτάζοντας προς τα πάνω και θαύμαζε.

»Όταν όμως ο Κάρπος κοίταξε προς τα κάτω, όπως μου είπε, είδε το έδαφος σχισμένο με ένα χάσμα αχανές και ολοσκότεινο. Και στην μεν άκρη του στομίου του χά-σματος αυτού είδε τους άνδρες εκείνους, τους οποίους καταριόταν λίγο πριν, να στέκονται ελεεινοί και περίτρομοι, αφού διέτρεχαν τον άμεσο κίνδυνο να πέσουν στο βάρα-θρο εξαιτίας της αστάθειας των ποδιών τους. Από τα βά-θη δε του χάσματος ανέβαιναν φίδια, τα οποία άλλοτε τυλίγονταν γύρω από τα πόδια των δύο αυτών ανθρώπων και τους τραβούσαν άλλοτε τους υπογαργάλιζαν με τα

δόντια τους και τους χτυπούσαν ελαφρά με τις ουρές τους, και άλλοτε μηχανεύονταν διάφορους άλλους τρόπους, όπως σφυρίγματα, σπρωξίματα από κάτω και χτυπήματα, προκειμένου να τους ρίξουν στο ολοσκότεινο βάραθρο. Και φαίνονταν οι άνθρωποι αυτοί ότι βρίσκονταν πολύ κοντά στο να πέσουν στο βάραθρο, είτε μόνοι τους από απελπισία, είτε πιεζόμενοι από τις ενοχλήσεις των φιδιών.

»Έλεγε δε ο Κάρπος ότι ένιωθε ευχαρίστηση να βλέπει προς τα κάτω, ενώ τα άνω που υπήρχαν στον ουρανό τα παραμελούσε, και δυσανασχετούσε που ακόμη οι δύο άνδρες δεν είχαν πέσει στο βάραθρο. Και επειδή η κατάσταση αυτή δεν ελάμβανε τέλος, λυπόνταν κατάκαρδα και καταριόταν. Σε κάποια στιγμή όμως ύψωσε το βλέμμα του και πάλι προς τον ουρανό και είδε τον Ιησού, όπως τον είδε και προηγουμένως. Ο Ιησούς σηκώθηκε από τον επουράνιο θρόνο του και κατέβηκε σ' αυτούς τους δυστυχείς ανθρώπους να τους ελεήσει και να τους δώσει χείρα βοήθειας. Μαζί του πήρε και τους αγγέλους, οι όποιοι βοηθούσαν εκείνους τους δύο, πιάνοντας άλλοι τον ένα και άλλοι τον άλλο, ώστε να μην πέσουν στο χάος. Και ενώ οι άγγελοι έδιναν χείρα βοήθειας στους δύο ανθρώπους, ο Ιησούς με τεντωμένο το χέρι του προς τα μπρος και κοιτάζοντάς τον του είπε: "Λοιπόν Κάρπε, χτύπα εμέ-να. Είμαι πράγματι έτοιμος να πάθω και πάλι και πολλές φορές για τη σωτηρία των ανθρώπων. Πλην όμως εσύ κοί-ταξε και συλλογίσου αν κρίνεις καλό να βρίσκεσαι στο χάος μαζί με τα ψίδια, και όχι στον ουρανό μαζί με το Θεό και τους αγαθούς και φιλόανθρωπους αγγέλους Του"».

Ο άγιος Διονύσιος ερμήνευσε και τον τύπο της εκ-κλησιαστικής καταστάσεως (ιεραρχία) και ακολούθως, κα-τά τους χρόνους της βασιλείας του Δομιτιανού (81-96 μ.Χ.), πήγε στα μέρη της Δύσεως. Εκεί ο Άγιος επιτέλεσε πολλά θαύματα. Τελικά έφτασε και στο Παρίσι της Γαλ-λίας, όπου και αποκεφαλίστηκε και ανήλθε στεφανηφόρος στη βασιλεία των ουρανών.

Μετά τον αποκεφαλισμό του Αγίου συνέβη το έξης μέγιστο και πανθαύμαστο γεγονός: Ο Άγιος πήρε με τα ίδια του τα χέρια την αγία του κεφαλή και, κρατώντάς την, περπάτησε περίπου δύο μίλια, αφήνοντας κατάπληκτους όλους εκείνους που έβλεπαν το μέγιστο αυτό θαύμα. Και την αγία κεφαλή του δεν την άφησε από τα χέρια του, παρά όταν συνάντησε μία γυναίκα, ονόματι Κατούλα, και αφού στάθηκε κατά θεία Πρόνοια, την εναπόθεσε στις πα-λάμες της ως έναν πολύτιμο θησαυρό.

Συγχρόνως με τον αποκεφαλισμό του αγίου Διονυσίου αποκεφαλίστηκαν και οι δύο μαθητές του, ο Ρουστικός και ο Ελευθέριος. Τα σώματα δε των Αγίων αυτών μαζί με το μαρτυρικό σώμα του διδασκάλου τους αγίου Διονυσίου ο τύραννος τα άφησε άθραφτα, ώστε να αποτελέσουν τροφή για τα θηρία και τα όρνια. Όμως κάποιοι

πιστοί τόλμησαν και περισυνέλεξαν τα άγια λείψανα, τα οποία και εναπόθεσαν σε κάποιο κρυφό μέρος «διά τον φόβο των δη-μίων». Αλλά μόλις εξέλειπε ο φόβος αυτός, η μακαριστή Κατούλα πήρε τα λείψανα των άγιων Μαρτύρων και τα ενταφίασε σε επίσημο υπέργειο τάφο, στις 3 Οκτωβρίου.

Ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης είχε τα εξής σω-ματικά γνωρίσματα: Ήταν μέσου αναστήματος και ισχνός· το χρώμα του ήταν λευκό προς το κιτρινωπό· η μύτη του ήταν κάπως πλατιά και τα φρύδια του «συνεσπασμένα» (συμμαζεμένα)· είχε μάτια βαθουλά και αυτιά μεγάλα· η κόμη του ήταν λευκή και πλούσια, η δε γενειάδα του, λευ-κή και αυτή, ήταν μακριά αλλά κάπως αραιή· η κοιλιά του εξείχε ελαφρώς και τα δάκτυλα των χεριών του ήταν μακριά.

(Γεωργίου Δ. Παπαδημητρακόπουλου, Με τους Αγίους μας, Συναξαριστής μηνός Οκτωβρίου, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ.16-21)